

Punktum. Derimod bortfalder: „samt desuden Bøder af ikke over 40 Kr.“ Jeg tror, at det egentlig er en Misforstaaelse, som har foranlediget det ærede Udvalg til at stille dette Ændringsforslag. Naar Udvalget er gaaet ud fra, at man ikke disciplinært for militære Forseelser maa anvende Bøder, er jeg fuldkommen enig med det ærede Udvalg. I andre militære Straffelovgivninginger findes jo en Bestemmelse om, at man ogsaa kan straffe militære Forseelser med Bøder, men den er ikke optagen i denne Straffelov, og jeg finder det fuldkommen rigtigt; for rene militære Forseelser bør Bødestraf ikke anvendes. Men det er umuligt at anvende Bødestraf for militære Forseelser, selv om § 197 første Afsnit kommer til at lyde netop saaledes, som den foreligger i Lovforslaget; thi naar man vil se hen til § 41, saa er jo der udtrykkelig udtalt under Nr. 2: „for Forbrydelser, for hvilke Straf bliver at fastsætte efter de borgerlige Love, dømmes de egentlige Krigsmænd ikke i Bøder, naar Forbrydelsen vedkommer den militære Tjeneste, men i Stedet for anvendes en anden Straf“ o. s. v. Naar det gjælder om almindelige Straffe, som ikkendes efter Dom, saa er det en Selvfølge, at man heller ikke disciplinært kan paalægge Bøder for militære Forseelser. Saa vilde man vel kunne sige: Ja, naar det er Ministerens Anstuelse, saa kan han egentlig ikke indvende Stort mod Ændringsforslaget; det har jo saa ikke nogen Indflydelse, det har ingen videre Betydning for den militære Disciplin. Jeg for mit Vedkommende skulde heller ikke reise nogen Indsigelse mod Ændringsforslaget, naar ikke udtrykkelig Generalauditøren havde gjort opmærksom paa, at man derved vilde bevirke en betydelig Ulempe for de Personer, som ere tjenestgjørende ved Krigsmagten, vel ikke i mange Tilfælde, men dog i nogle. Jeg skal tillade mig at oplæse herom Følgende: „Bøder skulde anvendes paa Militære for andre Overtrædelser, som i den borgerlige Lovgivning ere belagte med Bødestraf. Saadanne Tilfælde forefalde nemlig ofte, naar det, medens en Børnepigtig er til Tjeneste, paatales, at han som hjemsendt, eller førend han indtraaede i Krigstjenesten, har forset sig mod Børnepigtighedsloven og derfor forskyldt at betale Bøder. Disse dikteres ham da sædvanligvis af Jurisdiktionschefen, og der ses ingen Grund, hvorfor heri skulde gøres nogen Forandring. At Militære, naar Lovforslaget bliver til Lov, ogsaa i andre Tilfælde for rent borgerlige Overtrædelser kunne ifalde en Bødestraf, der

uden Dom kan bestemmes til 40 Kr. eller derunder, er indlysende, saasom i Injuriefager, Sager angaaende Overtrædelser af Næringslovgivningen“ o. s. v. Naar dette er blevet gjort gjældende, og jeg tror med Rette, fra Generalauditørens Side, saa vil jeg bede det ærede Udvalg at tage under nærmere Overveielse, om der ikke er Anledning til at frasalde det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 139. — Jeg kommer dernæst til det Ændringsforslag, som gaar ud paa at foretage en Inddeling af Trettesættelsen i to Grader, nemlig den saakaldte simple Trettesættelse, som sker i Enrum, og den strengere Trettesættelse, som sker i Overværelse af andre Krigsmænd. Mod dette Forslag, at inndeles Trettesættelsen saaledes i to Klasser, kan jeg egentlig ikke reise nogen væsentlig Indvending. En saadan Inddeling finder Sted i andre Staters Straffelovgivning, og jeg skal her blot citere en Paragraf af det norske Disciplinærreglement, nemlig § 3, der lyder saaledes: „Trettesættelse kan efter den begaaede Forseelses Bestaaenhed og den Paagjældendes øvrige Forhold gives i mildere eller strengere Udtryk og i følgende Grader: a, i Enrum; b, i Nærværelse af flere Militære eller efter Omstændighederne Civil-Militære af samme eller høiere Grad end den Skyldige; c, ved Oplæsning ved Dagsordren. Trettesættelse maa aldrig udarte til overkrænkende eller upassende Ubladelser. En almindelig Tilrettevisning er ikke at betragte som Trettesættelse.“ Men naar vi se hen til, hvilken Anvendelse der gives denne Klassificering af Trettesættelse, findes den i § 4, hvori det hedder: „Enhver militær Jøfats kan, uden Hensyn til sin Tjenestegrad, tildele sine Undergivne passende Trettesættelse; dog kunne alene de i § 8 nævnte Chefer tildele den strengeste Grad af Trettesættelse.“ Men det forekommer mig, at Udvalget tilsigter noget Andet end det, man har villet i den norske Straffelov. Udvalget tilsigter ved Delingen af Trettesættelse i to Klasser at kunne gøre det muligt for den Paagjældende at negte at modtage den strenge Trettesættelse og forlange sin Sag afgjort ved Dom. Dette tror jeg ikke opnaas, thi er den strenge Trettesættelse givet, saa er det umuliggjort for den Paagjældende at forlange sit Forhold undersøgt ved Dom. Straffen for Forseelsen har allerede fundet Sted, og der staar saaledes for den Undergivne ikke Andet tilbage end at føre Klage; dog, det er Noget, som han altid er berettiget til. Anderledes forholder det sig, naar den Undergivne forud bliver underrettet om, at der skal tildeles